

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: August Gohlke. Wydawca: **Świecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs. Pa. 19425, USA.
Cena: w prenumeracie rocznej zł 36, pojedyn. numeru zł 6.

PAMIĄTKA ŚMIERCI NASZEGO PANA

WIECZERZA PAŃSKA w szczególności symbolizuje trzy myśli, które dowodzą, że stanowią trzy najważniejsze rzeczy w życiu ludu Bożego Wieku Ewangelii: (1) okupowo-ofiarniczą śmierć naszego Pana Jezusa poniesioną na rzecz Kościoła i świata (1 Kor. 11:26); (2) jego wiarę przyswajającą usprawiedliwienie przez Jego śmierć (Mat. 26:26-28); i (3) jego poświęconą ludzką naturę uczestniczącą z Jego ludzką naturą w ofiarniczej śmierci za świat (1 Kor. 10:16, 17).

Tylko Maluczkie Stado uczestniczyło w symbolizowaniu tego, co wykazuje punkt (3), natomiast w symbolizowaniu punktów (1) i (2) uczestniczą Wielka Kompania i oświecone Duchem, niesplodzone z Ducha, poświęcone jednostki.

Są to z pewnością najważniejsze rzeczy dla poświęconych chrześcijan w tym życiu. Te trzy myśli powinniśmy szczególnie mieć w pamięci i sercu podczas naszych przygotowań do Pamiątki, w czasie obchodzenia jej i w naszym wracaniu pamięcią do niej. Pokrótkę omówimy te punkty w niniejszym artykule. Niech Bóg obficie błogosławi wszystkich jego czytelników, ażeby lepiej mogli przygotować się do uczestniczenia, w Pamiątkowej Wieczerzy i w codziennej rzeczywistej uczcie!

(1) Apostoł Paweł zapewnia nas o biblijności pierwszego z tych punktów, gdy mówi: „Albowiem ilekroćbyście jedli ten chleb, i ten

kielichbyście pili, śmierć Pańską opowiadajcie, ażeby przyszedł” (1 Kor. 11:26). Tekst ten przez słowa „ilekroćbyście jedli” itd. nie poleca nam, jak wielu utrzymuje, uczestniczenia w Wieczerzy Pańskiej często, jeśli możliwe każdego dnia, ponieważ wyrażenie „ilekroćbyście” znaczy „kiedykolwiek”. A to nie znaczy często.

Zatem Apostoł tymi słowami nie poleca częstego uczestniczenia w Wieczerzy Pańskiej, ponieważ on przez nie w ogóle nie daje polecenia. W tym wierszu raczej on przedstawia pewien fakt, a mianowicie: gdy lud Pański Wieku Ewangelii

kiedykolwiek obchodzi Pamiątkę — i oczywiście pamiątka jest obchodzona w rocznicę śmierci tego, na cześć którego ta pamiątka jest święcona — to ogłasza Jego śmierć.

Greckie słowo, z którego w tym wierszu przetłumaczono „opowiadajcie” właściwie mogłoby być przetłumaczone:

okazywać, oznajmiać,

opowiadać (Dz.Ap. 17:23; 26:23; 1 Kor. 9:14). Przeto przez obchodzenie Wieczerzy Pańskiej my *okazujemy, oznajmiamy, opowiadamy* o śmierci Pańskiej. Możemy *okazywać, oznajmiać, opowiadać* słowem lub czynem. W jaki sposób „opowiadamy” o Pańskiej śmierci w czasie Wieczerzy? Słowem? Nie, ponieważ milczymy podczas uczestniczenia w symbolach. Dlatego to musi być dokonane czynem. Przez nasze zatem działanie czynimy coś, co przedstawia śmierć naszego Pana.

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ
PRAWDZIE”
2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Marzec-Kwiecień 1977

Nr 291 (2)

SPIS TREŚCI

Pamiątka Śmierci Naszego Pana18
Ofiary Książąt Wieku Ewangelii (4 Moj. 7:66-8:4;
ciąg dalszy z Ter. Pr. '77, str. 16).....24
Pytania Bereańskie.....29

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI
I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA
I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA”
Tytus 2:13

Co jest tym działaniem? Zauważmy, iż relacje na ten temat mówią nam, że chleb po pobłogosławieniu został złamany (Mat. 26 : 26; Mar. 14:22; Łuk. 22:19; 1 Kor. 11:23, 24). Z tego powodu złamanie chleba, mające miejsce po pobłogosławieniu go, jest istotną częścią usługi. I dlatego jest tą rzeczą, która *pokazuje*, symbolizuje, złamanie ludzkiej natury naszego Pana, aż do śmierci. Kiedy tylko Wieczera Pańska jest właściwie obchodzona, to częścią tego obchodzenia jest złamanie chleba i dlatego „ilekroć będzie jedli ten chleb, i ten kielich będzie pili [kiedy tylko obchodzicie Pamiątkę], śmierć Pańską opowiadajcie” — pokazujcie ją, symbolizujcie ją, przez akt złamania chleba.

Tak więc na podstawie tego wiersza wnioskujemy, że pierwszą rzeczą jaką symbolizujemy w Pamiątce jest okupowo-ofiarnicza śmierć naszego Pana. Ta śmierć jest podstawą naszej wiary, nadziei, miłości i posłuszeństwa. Bez niej nie mogłoby być Chrystusa, ani pojednania, ani przebaczenia, ani usprawiedliwienia, ani Boskiego powołania, ani przyszłego życia, ani udziału w Jego nadchodzącym Królestwie. Dlatego ona jest najważniejszą rzeczą w Biblii, w naszej wierze i w naszym życiu. Z nią jest Chrystus, pojednanie, przebaczenie, usprawiedliwienie, Boskie powołanie, przyszłe życie, udział w Jego nadchodzącym Królestwie.

Najstosowniejszą przeto i znamioną częścią usługi, występującej w Pamiątce, jest złamanie chleba, które reprezentuje śmierć naszego Pana. Zatem umiłowani pamiętajmy, aby w czasie łamania chleba myśleć o tym, co ono przede wszystkim symbolizuje — śmierć naszego drogiego Odkupiciela. Upewnijmy się, czy te myśli wypływają z sympatyzującego, wierzącego, wdzięcznego, oceniającego i wiernego serca, bo to uczyni nasze uczestnictwo godnym, tak jak ich brak uczyni nas niegodnymi uczestnikami (1 Kor. 11:27).

(2) Drugą rzeczą jaką symbolizujemy w Pamiątce jest nasza wiara przyswajająca usprawiedliwienie przez śmierć Chrystusa — przebaczenie grzechów i przypisanie sprawiedliwości Chrystusowej. Zauważmy, że nasz Pan podczas wymieniania rzeczy symbolizowanych w Pamiątce mówi nam, że Jego krew była wylana na odpuszczenie, przebaczenie, naszych grzechów (Mat. 26:28). Zgodnie z Pismem Świętym otrzymujemy przebaczenie grzechów jako część usprawiedliwienia (Rzym. 4:6-8; 3:24-26; Efez. 1:7), tak jak otrzymujemy sprawiedliwość Jezusa jako część usprawied-

liwienia (Rzym. 3:22; 4:6; 10:4; 1 Kor. 1:3, 4; Gal. 3:6; Filip. 3:9). Otrzymujemy je zgodnie z zacytowanymi tekstami, za pośrednictwem naszej wiary.

Dlatego, z naszej strony, wiara w obietnicę Boga oparta o zasługę śmierci naszego Pana jest środkiem, przez który my przyswajamy usprawiedliwienie — przyswajamy sprawiedliwość ludzkiej natury Chrystusa z prawem do życia i prawami życiowymi, które towarzyszą tej sprawiedliwości. Jedzenie przez nas chleba, reprezentującego Jego ciało i picie przez nas z kielicha, reprezentującego Jego krew — słowem przyswajanie przez nas tego, co jest symbolizowane przez Jego ludzką sprawiedliwość z prawem do życia i prawami życiowymi, które towarzyszą tej sprawiedliwości — symbolizuje naszą wiarę przyswajającą usprawiedliwienie przez Jego zasługę.

Tak więc druga wielka myśl dotycząca Pamiątki mówi o naszym usprawiedliwieniu za pośrednictwem naszej wiary w obietnicę Boga związaną z zasługą Chrystusa.

Dlatego, umiłowani, kiedy uczestniczymy w tym chlebie i kielichu myślimy o przyswajaniu przez nas zasługi Jezusa, dostępnej dla nas dzięki Jego śmierci. Czyńmy to z sercami skruszonymi, wierzącymi, wdzięcznymi, oceniającymi i wiernymi, ponieważ brak takich serc uczyni nas niegodnymi uczestnikami.

(3) Trzecia rzecz symbolizowana w Pamiątce była tylko dla członków Ciała, to jest, udział z naszym Panem w przywileju ofiary — ofiary za grzech. Na to wskazuje Apostoł Paweł w 1 Kor. 10:16, 17 „Kielich błogosławienia, który błogosławimy, izali nie jest [czy on nie symbolizuje], społecznością [współuczestnictwem] krwi [tej w jęz. gr.] Chrystusowej? Chleb, który łamiemy, izali nie jest [nie symbolizuje] społecznością [współuczestnictwem] ciała [tego w jęz. gr.] Chrystusowego? Albowiem jednym chlebem, jednym ciałem, wielu nas jest; bo wszyscy chleba jednego jesteśmy uczestnikami”. Przez wyrażenie „izali nie jest [czy nie symbolizuje] społecznością krwi [Tego] Chrystusa ciała [Tego] Chrystusa?” Apostoł naucza, że członkowie Ciała uczestnicząc w kielichu i chlebie symbolizują swoje uczestnictwo w ofiarniczej śmierci jako członkowie klasy Tego Chrystusa.

To, że wyrażenie „społeczność” [gr. *koinonia*] we krwi Tego Chrystusa oznacza udział członków Jego Ciała z Nim w ofiarniczej śmierci za grzech widzimy z paralelnego wyrażenia Pawła (Filip. 3 :10): „ ... *społeczność* [gr. *koinonia*] *ucierpienia jego, przykształtowany bę-*

„*dać w śmierci jego*”. I to, że wyrażenie „społeczność ciała [Tego] Chrystusa” oznacza współuczestnictwo z Jezusem członków Jego Ciała w ofiarniczej śmierci — ofierze za grzechy — jest widoczne z tych dwóch uzasadnień, które Paweł podaje w 1 Kor. 10:17 na dowód tego stwierdzenia: (1) *Gdyż my stanowiąc wielu jesteśmy jednym chlebem — jednym ciałem*; (2) *gdyż my wszyscy jesteśmy współuczestnikami tego jednego chleba*, o którym on tutaj mówi, że reprezentuje jedno Ciało.

Stosownie do tego trzecią myślą symbolizowaną w Pamiątce było współuczestnictwo każdego członka Ciała z Jezusem i innymi członkami Jego Ciała w ofiarniczej śmierci — w ofierze za grzech.

Tak więc przez te trzy kierunki myśli otrzymaliśmy dla naszych umysłów i serc pełną naukę biblijną na temat Pamiątki. Lecz zatrzymajmy się na chwilę w celu uzupełnienia medytacji pokrewnym tekstem Pisma Świętego, któremu pragniemy poświęcić główną część tego artykułu.

SPODZIEWANIE SIĘ OGNISTYCH PRÓB

„Najmilsi! niech wam nie będzie rzeczą dziwną ten ogień, który na was przychodzi ... ale radujcie się z tego, żeście uczestnikami ucierpienia Chrystusowego” (1 Piotra 4:12, 13). To dotyczy cierpień Maluczkiego Stadka, jako uczestników ofiary za grzech. Jednak w zasadzie stosuje się do wszystkich Bogu poświęconych jednostek, które cierpią dla sprawy Chrystusa.

Dosłowne tłumaczenie pierwszego zdania tego tekstu brzmiałoby: „Najmilsi! nie dziwcie się z powodu ognia wśród was, jaki przytrafił się wam dla doświadczenia”. To napomnienie cofa nasze myśli do Boskiego stwierdzenia podanego przez proroka Malachiasza, w którym oznajmia, że Anioł przymierza przyjdzie nagle — ten Jedyny, którego przyjście było przewidziane przed stuleciami. I poważnym pytaniem było kto będzie mógł znieść dzień Jego przyjścia i ostać się, gdy się On objawi, ponieważ On będzie siedział jako Rafinator i Oczyszcziciel symbolicznego złota i srebra (Mal. 3:1-3).

My odnosimy to proroctwo, w jego pierwszym zastosowaniu, do czasu Pierwszego Przyjścia naszego Pana. Wierzmy, że On wówczas przyszedł tak jak było przepowiedziane i wykonał odpowiednią pracę. Tak wtedy, jak

i podczas Wieku Ewangelii, między żniwami, wykonał pracę Rafinatora i Oczyszcziciela Swego ludu. Proroctwo to jednak ma specjalne zastosowanie do końca Wieku Ewangelii, tak do okresu Paruzji, jak i okresu Epifanii lub Apokalipsy (Ter. Pr. '31, str. 3; '69, str. 41).

OGNISTE PRÓBY ZE STRONY BRACI

W naszym tekście Apostoł Piotr zdaje się mówić: „To jest ognista próba, w której wszyscy poświęceni uczestniczą”. On nie dowodzi, że wszystkie nasze ogniste próby koniecznie muszą pochodzić od nas samych, ale że wszystkie doświadczenia prawdziwie poświęconych w Wieku Ewangelii będą ogniste. Jego słowa jednakże również znaczą, że nasze najśrodsze doświadczenia przyjdą ze strony naszych chrześcijańskich braci. To miało być właśnie tak jak było z naszym Panem, którego bracia, Żydzi w Jego czasach, prześladowali.

Myśl Piotra zdaje się być taka: wszyscy, którzy stają się poświęconymi chrześcijanami nie powinni się spodziewać, że ich droga po poświęceniu będzie gładka. Lecz przeciwnie tacy muszą trwać w ognistych próbach, aż do końca swego życia w tym celu, aby mogli być przygotowani do Królestwa. Jest prawdą, że ogniste próby, przez które przechodzili poświęceni w pewnych okresach były srozsze niż w innych. To jest także prawdą, na co Słowo Boże wskazuje mówiąc, że przy samym końcu Wieku Ewangelii wystąpią specjalne próby, które doświadczą wiarę każdego poświęconego chrześcijanina. Te specjalne próby będą dozwolone dla szczególnego celu mającego udowodnić, kto budował swoją wiarę ze złota, srebra i drogich kamieni, Słowa Bożego i charakteru na Jego podobieństwo, a kto budował z drzewa, siana i słomy ludzkich tradycji i „doktryn diabelskich” (1 Kor. 3:12; 1 Tym. 4:1). Podczas tego „ognia” „dnia Pańskiego” praca pierwszej klasy będzie zachowana, lecz tej drugiej klasy będzie zniszczona (1 Kor. 3:13-15). Szczególnie prawdziwe jest to teraz w okresie Epifanii, lub Apokalipsy, w którym żyjemy obecnie.

Jednakże nie myślm, że ci, którzy żyją przy końcu Wieku Ewangelii są szczególnie doświadczeni niż ci, którzy żyli w minionych stuleciach tego Wieku. Nie będzie dozwolone kuszenie kogokolwiek ponad możliwość zniesienia, ponieważ z każdym doświadczeniem Bóg przygotowuje sposób ocalenia (1 Kor. 10:13).

Jeśli Bóg w jakimkolwiek czasie dozwala na srozsze próby, to na drugiej szali wagi kładzie coś z zakresu zachęty i błogosławieństw. Tak więc wiedza Boskiego Planu, jaką poświęceni obecnie posiadają, powinna uzdolnić ich do trwania w próbach dnia dzisiejszego z większą łatwością, niż to czynili inni, ci którzy nie znali Boskich celów tak dokładnie jak my znamy. Powinniśmy pamiętać, że chociaż pod niektórymi względami nasza próba jest srozsza niż ich, to pod innymi względami jest mniej sroga.

PRAWDZIWI CHRZEŚCIJANIE POWINNI SPODZIEWAĆ SIĘ CIERPIEŃ

Apostoł w kontekście 1 Piotra 4:12, 13 omawia różne rodzaje cierpień, które chrześcijanin powinien znosić. Ze światowego punktu widzenia — w rzeczywistości prawie z każdego innego punktu widzenia, niżeli tego pochodzącego z wiedzy Boskiego Planu — wydaje się bardzo dziwne, że chrześcijanin ma być powołany do cierpienia. Albowiem można by sądzić, że po poświęceniu się chrześcijanina naturalną rzeczą powinno być roztoczenie Boskiej łaski nad wszystkimi jego sprawami. Ludzie światowi mają zwyczaj mówić: „Co za Boga wy macie, który pozwala Swoim wyznawcom cierpieć? Gdy ktoś oddaje się Bogu, aby pełnić Jego wolę, powinien od tej chwili być uwolniony od wszelkich prób i trudności. Z pewnością Bóg powinien roztoczyć taką opiekę nad Swoimi wiernymi wyznawcami, ażeby nic nie mogło im zaszkodzić”.

Chrześcijanie, szczególnie niedojrzali, są sami czasem zakłopotani swoimi doświadczeniami, nawet zawstyżeni, ponieważ nie rozumieją, dlaczego chrześcijanin powinien cierpieć. Piotr tak mówi: „Lecz jeśli cierpi *jako chrześcijanin*, niech się nie wstydzi, owszem niech chwali Boga w tej mierze” (1 Piotra 4:18). Samo cierpienie, które powoduje zakłopotanie jest w harmonii z Boskim Planem, ponieważ Bóg postępuje w stosunku do poświęconych jednostek tak, aby mogły zmanifestować lojalność swych serc. Ta lojalność w stosunku do Boga i zasad sprawiedliwości będzie okazywana w wierze i postępowaniu. Ona nie będzie w zgodzie z obecnym porządkiem rzeczy, w zgodzie z poglądami tego świata.

Lud Boży dobrze rozumie to, że On dawno mógłby powstrzymać grzech, gdyby tak postanowił. A jeśli dotąd tego nie uczynił, to znaczy, że On dla dobrego celu wykorzystuje

obecne warunki w świecie. Gdyby wszystko obecnie sprzyjało sprawiedliwości, to lojalność wobec Boga byłaby bardzo łatwą sprawą. Gdyby ci, co stanowią lud Boży otrzymywali wszystko najlepsze, to droga do życia wiecznego byłaby łatwa i popularna.

Tymczasem Bóg w Swoim Słowie wyjaśnia, że wszystkie rzeczy będą współdziałały na korzyść Jego ludu, jako chrześcijan (Rzym. 8: 28), zgodnie z Duchem a nie z ciałem. On może spowodować i powoduje; aby nawet te rzeczy, które zdają się być najgorszym nieszczęściem wychodziły na dobro tym, którzy Go miłują ponad wszystko. Dlatego tylko ci, którzy rozumieją Boski Plan mogą właściwie odczuć tę myśl: że chrześcijanin nie ma powodu wstydzić się cierpień, hańby i prześladowań znoszonych dla Chrystusa. Jedynie ci, którzy rozumieją cel cierpień mogą w nich uwielbić. Go wtedy, kiedy znoszą opozycję, są źle przedstawiani i obmawiani.

Charakter tych cierpień — opozycja świata w stosunku do ludu Bożego — jest bardzo podobny do tych, które znosił nasz Pan Jezus. Pogardzili Nim i odrzucili Go nawet niektórzy z tych ludzi, co siebie nazywali ludem świętości. I tak było podczas całego Wieku Ewangelii. Ci, którzy siebie nazywali ludem świętości pogardzili i odrzucili tych, których Bóg uznał za Swoich świętych, Swoich prawdziwie świętych. Gdybyśmy byli ze świata, świat, co jest jego miłowałby, ale ponieważ nasz Pan wybrał nas ze świata, dlatego nas świat nienawidzi (Jana 15:18-25).

CIERPIENIE DLA PRAWDY

Nauczeni w Piśmie i faryzeusze wzgardzili naszym Panem i odrzucili Go dlatego, że On nie chciał stosować się do ich zarządzeń. Na przykład, On nie odmawiał udziału w jedzeniu i picciu z grzesznikami. Przeciwnie, On chętnie z nimi rozmawiał — nawet z niewiastą samarytańską i innymi o podobnych charakterach. On nie był pyszny, ale pokorny. On nie postępował ze światem w taki sposób jak faryzeusze. Dlatego Go odrzucili.

Takie same warunki panują w naszych czasach. Istnieje pewien popularny rodzaj pracy ewangelizacyjnej, a ktokolwiek nie jest z nim w zgodzie, jest niepopularny. Wielu z naszych nowoczesnych ewangelistów jest uznanych przez kościoły, gdyż w ten sposób pozyskiwani są członkowie i wpisywani na ich kościelne listy. A że zdobycze ożywienia religijnego

przypadają w udziale denominacjom, każda więc z nich jest pewna, że otrzyma jakąś ich część i dlatego wielu duchownych godzi się nawet na znoszenie szyderstw przed licznym audytorium.

Ale lud Boży, który postępuje pokornie śladami swego Mistrza nie będzie popularny ani wśród grzeszników, ani w kościelnictwie naszych czasów. Czytamy, że nauczeni w Piśmie i faryzeusze byli zagniewani, ponieważ nasz Pan nauczał lud populary. Najwyraźniej oni nie życzyli sobie, aby był nauczany inaczej, jak tylko ich sposobem. Kiedy przeciętna osoba jest rozgniewana, to będzie mówiła wszelkiego rodzaju zło przeciwko każdemu, kto spowodował jej gniew. Jeżeli więc ktoś z ludu Bożego został obmówiony za przedstawianie Prawdy innym, nie powinien się wstydzić swych cierpień pod warunkiem, że głosił w cichości i mądrości, ponieważ one są właśnie tym, czego prawdziwy chrześcijanin ma się spodziewać.

CIERPIENIA WSCIBSKICH

Nie powinniśmy brać pod uwagę prześladowań i cierpień, jako dowodów lojalności wobec Boga, dopóki one nie wystąpią jako rezultat prawdziwych chrześcijańskich wysiłków. Gdy ktoś miał gruźlicę zanim został chrześcijaninem, to jego cierpienia będą takie same jak były przedtem. Jeśliby ktoś cierpiał, jako wtrącający się w cudze sprawy, to cierpiałby za złe postępowanie i miałby słuszny powód, aby się wstydzić, gdyż z powodu większej wiedzy ma się większą odpowiedzialność. Nie powinno robić się tego, o czym się wie, że jest złem.

Bardzo łatwo zapomina się o tym, że *sprawiedliwość* jest wielką fundamentalną zasadą, która stanowi podstawę nauk Słowa Bożego. Ta zasada chroniąca człowieka jest ściśle wyrażona w złotej regule: „Czyńcie drugiemu to, co byście chcieli, aby wam czynił”. Żaden chrześcijanin, w żadnych warunkach, nie powinien oddać mniej nikomu niż sprawiedliwość. To, co najmniej, powinno być naszym celem. Nic nie jest bardziej potrzebne dziecku Bożemu od posiadania zawsze w swoim umyśle złotej reguły, tak w odniesieniu do Boga jak i człowieka i mierzenia nią każdej myśli, słowa i czynu.

Wścibstwo jest aktem wtrącania się do spraw innych ludzi. Wielka część cierpień, jakie ludzie wogóle przechodzą, jest wynikiem wścibstwa. Nie powinniśmy się wtrącać do spraw

innych ludzi. Ale powinniśmy czynić wszystko, co możemy, aby nasze własne sprawy były proste. Wielu dobrych ludzi jest nieświadomymi przestępcami pod tym względem. Oni nie rozumieją, że są wścibskimi, w rzeczywistości często nie zdają sobie z tego sprawy, że są winni w tej dziedzinie. Lud Boży powinien być tak zajęty swoimi własnymi sprawami, żeby na krytykowanie prywatnych spraw innych osób nie miał czasu. Jeśli warunki nas zmuszają do krytyki, to zawsze powinniśmy to czynić w harmonii ze Słowem Bożym. Powinniśmy być zawsze gotowi pomagać drugim, a nie szkodzić.

CIERPIENIE DLA SPRAWIEDLIWOŚCI

Piotr mówi: „choćbyście też cierpieli dla sprawiedliwości, błogosławieni jesteście” (1 Piotra 3:14). Gdzie indziej Pismo Święte wyjaśnia, że naśladowcy Chrystusa są wezwani do cierpienia za sprawiedliwe postępowanie, do cierpienia z Nim i jeśli już będą dostatecznie wyćwiczeni przez takie cierpienia otrzymają we właściwym czasie swoją nagrodę z Panem w Jego Mesjańskim Królestwie (Mat. 5:10-12). Bóg zezwala na nasze cierpienia nie dlatego, że życzy Sobie widzieć Swój lud cierpiący, ale dlatego, że w ten sposób będzie skryształizowana nasza wiara w Niego i lojalność wobec Niego, a także okażemy podobieństwo Chrystusowe.

Podczas panowania Królestwa na ziemi w Wieku Tysiąclecia cierpienie będzie wskazywało na brak zgodności z zasadami sprawiedliwości, ale obecnie często odwrotność jest prawdziwa... Tak jest dlatego, że warunki w jakich poświęceni obecnie są powoływani oraz stanowiska, do których są powoływani są szczególne, odrębne i różne od jakiegokolwiek innego urzędzenia. Boskim zwykłym postanowieniem dla Jego wiernych stworzeń jest błogosławieństwo, uwolnienie od bólu itd., na przykład, aniołowie nie cierpią.

Lecz tu na ziemi istnieje szczególna sytuacja. Sześć tysięcy lat temu grzech wszedł na świat. Od jego wejścia Szatan działał, aby zwodzić ludzi, żeby światło wydawało się ciemnością a ciemność światłością. W wyniku jego opozycji do Boga i sprawiedliwości świat upadł, ośleplł i zdezorientował się. Naturalną tendencją ludzkości obecnie jest postępować źle. Ludzie są skłonni postępować źle, „jako iskry węgla latają w górę” (Ijoba 5:7).

W sam środek takich warunków Bóg posłał

na świat Swojego Syna, aby umarł za rasę Adama. Przez Wiek Ewangelii naśladowcy Mistrza mówili innym, że każdy kto jest w zgodzie ze sprawiedliwymi wzorcami Boga jest w zgodzie z Bogiem, lecz ktokolwiek jest w opozycji do Boskiego standardu sprawiedliwości jest w opozycji do Boga. Tym standardem jest: „Będiesz miłował Pana Boga twego, ze wszystkiego serca twego, i ze wszystkiej duszy twojej, i ze wszystkiej myśli twojej; ... a będziesz miłował bliźniego twego, jako samego siebie” (Mar. 12:30, 31). Ludzkość jako rasa nie jest w zgodzie z tym standardem. Nasz Pan Jezus, przeciwnie, był w zupełnej harmonii z tą zasadą i położył Swoje życie po stronie sprawiedliwości.

W końcu sprowadził na Siebie nienawiść tych, którzy mieli inne plany, niżeli Bóg. Doktorzy prawa, saduceusze, faryzeusze, kapłani i politycy mieli swoje własne idee i plany oparte na samolubstwie. Nasz Pan, który wytrwale postępował zgodnie z wytycznymi podanymi w Boskim Słowie, był z konieczności w konflikcie z ich osobistymi ambicjami.

Upadły człowiek zaczął unikać światła sprawiedliwości, odkąd ciemność grzechu ogarnęła świat (Jana 3:19—21). Ludzkość nie lubi bliskości światła lub nosicieli światła. Ona nie lubi światła w formie publicznego okazywania ich planów. Kiedy więc nasz Pan Jezus wskazał, że doktorzy Boskości w Jego czasach „zabrali klucz umiejętności” zwykłym ludziom, tym, którzy byli w sympatii z ciemnością tego świata, to tak się rozwścieczyli, że w końcu Go ukrzyżowali. Prawdziwi naśladowcy Chrystusa stwierdzają, że w proporcji jak stają się zwolennikami Prawdy i usiłują żyć pobożnie, sprawiedliwie, będą cierpieć prześladowania, jak Pismo Święte przepowiedziało. Gdyby byli ze świata, świat nie nienawidziłby ich, lecz miłowałby ich i społeczność z nimi.

NIEŚWIADOMOŚĆ CZĘSTO POWODEM PRZEŚLADOWANIA

Jednakże te prześladowania, które przyszły na naszego Pana i Jego naśladowców często nie wypływały z jakiegoś świadomego pragnienia ze strony świata, ażeby sprzeciwić się Boskiemu Planowi. Są one raczej wynikiem zaślepienia (2 Kor. 4:4-6). Gdyby władcy żydowscy w pełni rozumieli tę sytuację, to nie ukrzyżowaliby Pana chwały (Dz. Ap. 3:14-18; 1 Kor. 2:8).

Weźmy, na przykład, przypadek Szczepana.

Saul z Tarsu rzeczywiście sądził, że wtedy, kiedy prześladował pierwszego męczennika, wykonywał służbę dla Boga. On był gorliwym wobec Boga, lecz ta gorliwość tak źle była ukierunkowana, że stał się prześladowcą ludu Bożego. On sam powiedział, że czynił to z nieświadomości mniemając, że przez to służy Bogu.

W końcu być może, iż wiele prześladowań, które lud Boży musiał przejść, wynikało raczej nie ze złych pobudek, ale z ignorancji lub przesądów. Jednakże nie miało to znaczenia dla prześladowanych, czy prześladowania pochodzą ze strony tych, którzy działali w nieświadomości, czy tych, którzy działali ze zrozumieniem. Jeśli oni zdawali sobie sprawę z tego, że cierpieli dla sprawiedliwości, to mieli tę satysfakcję umysłu, która ich uszczęśliwiała. W błogosławionej szczęśliwości są wszyscy, którzy cierpią dla sprawiedliwości. Kto tak cierpi jest po stronie Boga. A co do biednego świata, to ten jest w zamieszaniu, nie wie co czyni.

NAGRODY ZA CHRZEŚCIJAŃSKIE CIERPIENIA

Cierpienie dla sprawiedliwości, dla Chrystusa, może być spowodowane nie tylko prześladowaniami, lecz także w inny sposób. Jeśli na przykład, ktoś jest zaangażowany w jakimś dziale służby Pańskiej, którą starał się wykonywać mądrze i rozsądnie, a teraz stwierdza, że jego służba spowodowała u niego pewne dolegliwości natury fizycznej, to może się radować z faktu, że takie cierpienie jest dla sprawiedliwości, bo on starał się postępować słusznie, usiłując pełnić wolę Bożą.

Tym niemniej musimy przyznać, że można też cierpieć dla głupoty. Przypomnijmy sobie wzmiankę o Szatanie usiłującym nakłonić naszego Pana do skoku z ganku świątyni i do ufania, że Ojciec Niebieski nie pozwoli, aby poniósł obrażenia (Mat. 4:5-7). Gdyby Pan zeskoczył z świątyni i złamał jakąś kończynę, to cierpiałby dla głupoty, gdyż takie postępowanie byłoby zarozumiałością. Z drugiej strony ktoś może coś uczynić z głupoty i otrzymać błogosławieństwo, ponieważ Bóg wie, że on jest ignorantem nie dostrzegającym w swoim czynie głupoty.

Obowiązkiem każdego chrześcijanina jest badać Boską wolę, pieczołowicie rozważać warunki wokół siebie i robić wysiłki, aby tak umiarkowanie postępować w życiu, żeby nie tylko zyskać Boskie uznanie, ale na ile to

możliwe, innym sprawiać jak najmniej zmartwień i kłopotów. Kiedy chrześcijanin zrobił to według swoich najlepszych możliwości niech idzie naprzód z ufnością, polegając na wszystko nadzorującej mądrości i opatrności Boga, bo Bóg napewno będzie chronił tych, którzy Jemu ufają.

W czasie, gdy ogniste doświadczenia są najgorętsze możemy być pewni, że opieka Boga jest nad nami. Radujmy się więc, że mamy przywilej cierpienia dla Chrystusa. Potrzebnym było, aby wielka Głowa Kościoła i członkowie Ciała przeżywali takie cierpienia, które ich przygotowały do mającej nastąpić chwały. Możemy być pewni, że wszyscy inni poświęceni też muszą cierpieć w tym celu, aby byli przygotowani do ich udziału w Królestwie. Niezależnie od tego w jakiej formie mogłyby nadejść cierpienia — czy to ze strony naszego ciała, czy ze strony innych — to jeśli są wynikiem naszych wysiłków służenia Bogu możemy być pewni; że znosimy je dla Chrystusa. Dlatego, jeśli pozostaniemy wierni, aż do końca naszego biegu, to przy końcu tego Wieku Ewangelii podczas objawienia synów Boga (Rzym. 8:17; Kol. 3:4) otrzymamy naszą nagrodę w chwalebnym Królestwie Boga i Chrystusa.

Tak więc, drodzy Bracia, powyżej została nam podana pewna ilość myśli związanych z Wieczerzą Pańską. Ufamy, że one pomogą nam w przygotowaniach do Pamiątki.

PRZYGOTOWANIA DO WIECZERZY PAŃSKIEJ

Rozważania o naszych przygotowaniach do Wieczerzy Pańskiej przypominają nam o wielu sprawach z nią związanych: (1) samoegzaminację, (2) oczyszczenie i (3) napełnienie Duchem. W P '20, 190 są podane szczegóły na temat samoegzaminacji, które byłyby pomocne w naszych przygotowaniach do Pamiątki. Dlatego polecamy przestudiowanie tego artykułu i skorzystanie z jego sugestii w przygotowaniach związanych z Pamiątką.

Nasza samoegzaminacja — antytyp przeszukiwania przez Izraelitów swoich domów w poszukiwaniu kwasu — jeśli będzie wiernie przeprowadzona okaże się w znalezieniu przez nas, w naszych sercach i umysłach, symbolicznego kwasu: grzechu, błędu, samolubstwa i światowości, szczególnie naszych nałogowych grzechów (Żyd. 12:1). Wyczyścimy je i zniszczymy przez Ducha Bożego (Rzym. 8:12, 13; 1 Kor. 5:7, 8). To będzie drugą rzeczą w naszych przygotowaniach do godnego obchodzenia Pamiątki.

Trzecią rzeczą w naszych przygotowaniach do godnego obchodzenia Pamiątki jest napełnienie się Duchem, napełnienie naszych serc i umysłów Boskim Duchem, szczególnie duchem wiary, nadziei, samokontroli, cierpliwości, pobożności, braterskiej miłości i miłości bezinteresownej. Drodzy Bracia! Napełniajmy nasze serca i umysły nimi. Starajmy się uaktywniać je w nas indywidualnie, a także starajmy się rozwijać je indywidualnie i zbiorowo, aby obfitowały w naszych sercach i umysłach, objawiając się w każdym dobrym słowie i czynie. To spowoduje, że nie będziemy „próżnymi, ani niepożytecznymi w znajomości Pana naszego”. Jeśli one będą w nas obfitowały, to nie tylko nas uzdolnią do zachowywania symbolicznego święta w przaśnikach szczerości i prawdy, ale także uzdolnią nas do wiernego utrzymywania w przaśnikach szczerości i prawdy święta symbolizowanego w Pamiątce — nasze usprawiedliwienie i poświęcenie — będąc aktywnymi w przynoszeniu owoców, aż do osiągnięcia stanu odpowiedniego do uczestniczenia z naszym Panem i wszystkimi wiernymi w Królestwie (2 Piotra 1:5-11).

Ponadto sugerujemy wszystkim drogim braciom przeczytanie VI Tomu, rozdział 11: „Wielkanoc Nowego Stworzenia” oraz artykułu z Z 5640-5643 jako następnego środka w przygotowaniach do Pamiątki. Niech Bóg błogosławi nasze uczestnictwo! Prosimy zbory o podanie sprawozdań z Pamiątki z liczbą uczestników oraz jednostki, jeśli obchodziły same.

OFIARY KSIĄŻĄT WIEKU EWANGELII

(4 Moj. 7:66 — 8: 4; ciąg dalszy z TP 77, 16)

W 1532 roku Servet przedstawił swoje poprawione poglądy w formie dialogu. Pisanie w tym czasie przeciwko trójcy było w najwyższym stopniu niebezpieczne i Servet dla bez-

pieczeństwa musiał uciekać z Niemiec do Francji, gdzie był mało znany.

(51) Następnie w 1535 roku Servet udał się do Lyonu we Francji, gdzie występował nie jako

Servet, ale jako Villanovanus, od nazwy miejsca urodzenia jego ojca. Używał tego nazwiska aż do aresztowania go w 1553 roku w Genewie. W Lyonie zajmował się redagowaniem dzieł naukowych dla firmy Trechsel. Tutaj znalazł następnego opiekuna, dra Champiera. Związek z Champierem doprowadził go do decyzji podjęcia studiów medycznych. W tym celu udał się do Paryża (1536 r.), gdzie studiował medycynę pod kierunkiem najwybitniejszych profesorów. Tutaj także w 1536 roku spotkał Kalwina, który po raz ostatni w pośpiechu odwiedził Paryż, a którego dłuższy pobyt jako protestanta był we Francji niebezpieczny. Kalwin, według jego własnego wyrażenia, usiłował doprowadzić Serveta do zrozumienia trójcy. W tym celu wezwał tego ostatniego na dyskusję. Servet jednak obawiając się, że Kalwin zechce wydać go władzom jako heretyka nie zjawił się w miejscu dyskusji. Servet został asystentem głównego profesora, który bardzo chwalił jego wiedzę i zręczność w robieniu sekcji i powiedział, że w swej wiedzy dorównywał największym medycznym autorytetom. Ukończył wyższe studia w zakresie nauk humanistycznych i medycznych, opublikował sześć wykładów na temat syropów, wykładał geometrię i astrologię na uniwersytecie. Za tę ostatnią był skarżony do sądu przez wydział medyczny. W 1538 roku jako student przebywał na uniwersytecie w Louvain. Studiował tam teologię i język hebrajski. Potem przez krótki okres praktykuje jako lekarz w Awinionie, we Francji, a przez dłuższy okres w Charliu. We wrześniu 1540 roku Servet przebywał w Montpellier, gdzie zapisał się na fakultet medyczny tamtejszego uniwersytetu w celu dalszego rozwoju w zakresie jego studiów zawodowych. Aby zilustrować jaką biegłość osiągnął w zawodzie medycznym należy zaznaczyć, że to on odkrył fakt mniejszego obiegu krwi — przepływ krwi z prawej do lewej strony serca przez płuca za pośrednictwem tętnicy i żyły i jej dalszy przebieg z lewej komory serca do tętnic ciała, stanowią dwa podstawowe fakty pełnego obiegu krwi odkrytego przez Harveya prawie sto lat później.

SERVET W VIENNE (FRANCJA)

(52) Kiedy wykładał w Paryżu jednym z jego studentów był Piotr Palmier, który od 1528 roku był arcybiskupem w Vienne, we Francji. Zaprosił on w 1541 roku Serveta do Vienne, jako swego prywatnego lekarza, którego obowiązki pełnił od 1541 do 1553 roku.

Tutaj zajął się ogólną praktyką medyczną oraz przygotowaniem do druku różnych dzieł dla wydawców w Lyonie. Podczas gdy zewnętrznie wszystkim wydawał się katolikiem, to prywatnie w dalszym ciągu studiował Pismo Święte. Odrzucając chrzest niemowląt i wierząc, że tak jak Jezus był ochrzczony w 30 roku życia, tak i on też powinien być wówczas ochrzczony, przyjął ten symbol w 1541 roku. Przy końcu 1545 roku lub na początku 1546 roku rozpoczął korespondencję z Kalwinem, która miała zakończyć się tragicznie dla Serveta. Wysłał on Kalwinowi powiększone przejrzane wydanie swoich wcześniejszych publikacji. Ich listy były długimi rozprawami. Servet zaproponował odwiedzenie Kalwina w Genewie. Ten ostatni odmówił (13.02.1546 r.) oświadczając, że nie zniósłby tego. W tym samym dniu napisał do swego przyjaciela kaznodziei, Farela: „gdyby bowiem przyjechał, to nie ścierpiałbym, o ile tylko mój wpływ miałby znaczenie, aby wyszedł stąd żywy”. Podobne uczucia wyraził w liście do Piotra Vireta, innego swego przyjaciela kaznodziei. Serveta ktoś ostrzegł, ażeby nie ufał Kalwinowi będąc w jego rękach w Genewie, bo Servet pisząc do swego przyjaciela Abła Pouppina około 1547 roku uskarżał się, że Kalwin nie chce zwrócić mu manuskryptu, dodając: „Wiem napewno, że dla tej sprawy umrzeć mi przyjdzie”. Ponownie po przerobieniu swojej książki ofiarował ją dwom wydawcom bazylijskim, którzy na żądanie Kalwina odmówili jej wydania. Książka nosiła tytuł: *Odrestaurowanie prawdziwego chrześcijaństwa*. W końcu Servet znalazł wydawcę w Vienne, który zgodził się wydrukować ją w tajemnicy. Nakład był gotowy 3 stycznia 1553 roku. Wielką ilość egzemplarzy wysłano prywatnie do Lyonu i Frankfurtu. Servet popełnił błąd wysyłając Kalwinowi kopię swej książki, ponieważ ten ostatni po udzieleniu w 1550 roku Inkwizycji Katolickiej w Lyonie obciążających Serveta informacji zdradził przed jej trybunałem autora, a nawet dostarczył inkwizytorom egzemplarz rękopisu Serveta, ganiąc ich za brak gorliwości i tolerowanie takiego wielkiego heretyka. Zganił ich za to, że mu pozwalają żyć, chociaż już przed trzema laty on im dostarczył dowody jego winy. Inkwizytor generalny Lyonu zajął się tą sprawą 12 marca, przesłuchał Serveta 16 marca, aresztował go 4 kwietnia i przez następne dwa dni poddał go przesłuchaniom. Mając pewność, że będzie skazany na spalenie przygotowuje się do ucieczki z więzienia, która dochodzi do skutku rankiem 7 kwietnia. Przez cztery miesiące

ukrywał się we Francji nie śmiąc pokazać się komukolwiek.

(53) W swej podróży do Neapolu przybył do Genewy w niedzielę 13 sierpnia 1553 roku, spodziewając się odpłynięcia statkiem do Zurychu w tym samym dniu. Ponieważ w tym dniu żaden statek nie był dostępny udał się do kościoła, gdzie został rozpoznany przez Kalwina, który od 17 lat go nie widział i który spowodował natychmiastowe zaarrestowanie go i uwięzienie. Proces sądowy obwiniający go o herezję rozpoczęto 14 sierpnia na podstawie kodeksu Justyniana, który legalnie nie obowiązywał w Genewie, ponieważ na jakiś czas przedtem został w Genewie zniesiony i w tym czasie Genewa nie posiadała obowiązującego prawa, stosownego do takiej sytuacji. Ponadto on nie był obywatelem szwajcarskim, a jedynie podróżnym udającym się do innego miejsca. Prócz tego nie popełnił żadnego przestępstwa na ziemi szwajcarskiej. Te fakty wskazują na karygodne pogwałcenie prawa i sprawiedliwości w zaarrestowaniu go, procesie i wydaniu wyroku. Po pierwsze, sługa Kalwina wystąpił, jako oskarżający i powód, a następnie Kalwin zrzucając maskę wystąpił otwarcie, jako oskarżający i powód. Proces trwał do 26 października — około dwóch i pół miesiąca i stanowił prawie wyłącznie teologiczne debaty między Servetem i Kalwinem. W przedmiocie o Bogu, jako jednej osobie i Chrystusie nie będącym Bogiem, Servet całkowicie wykazał błędność twierdzeń Kalwina, ale Kalwin w pełni wykazał błąd Serveta dotyczący przedludzkiej egzystencji Chrystusa, Servet bowiem zaprzeczał osobowej preegzystencji naszego Pana. Jako chrześcijanie wyrażamy ubolewanie z powodu krwiożerczego ducha jakiego Kalwin objawiał podczas tego całego procesu. Wśród sędziów była znaczna grupa mniejszości sprzyjającej uniewinnieniu Serveta. Poproszono pewną liczbę szwajcarskich kościołów reformowanych o ich opinię czy Servet jest heretykiem. W czasie przebiegu nieprzychylnego procesu wszystkie te kościoły mniemały, że wyrokiem będzie wygnanie. Kalwin tak nie myślał. On z wyrachowaniem planował śmierć Serveta, a nawet w 1546 roku powiedział do Farela, że posłuży się swoim autorytetem do ostateczności, ażeby to osiągnąć, jeśli uda mu się kiedykolwiek dostać go w swoje ręce. Większość sędziów na żądanie Kalwina wydała wyrok śmierci według prawa nie obowiązującego na ich ziemi, za czyn nie popełniony w ich kraju i na osobę nie podlegającą ich władzy. Kalwin słabo wstawił się, ażeby wyrok

przez spalenie zamienić na ścięcie, jednakże większość sądu nie chciała tej zmiany, zapewniona że to nie było bardzo pożądane.

(54) W dniu 27 października 1553 roku, następnego dnia po skazaniu, Servet został spalony. Farel, nieobecny podczas procesu, został wezwany z domu i naznaczony do pełnienia obowiązków duszpasterskich w stosunku do Serveta oraz towarzyszenia mu do stosu z zamiarem uzyskania od niego odwołania i przygotowania go do śmierci, ponieważ wszyscy genewscy pastory, jako zamieszani w wydanie wyroku nie byli brani pod uwagę do spełnienia takiego zadania, jako osoby niesprzyjające. Farel oczywiście zawiódł w swoich staraniach. Przy końcu jednak tego przygnębiającego wydarzenia, przejęty bohaterskim i podobnym do Chrystusowego duchem męczennika powiedział, że być może iż Servet był chrześcijaninem i to zbawionym. Po pierwsze przyprowadzono Serveta przed jego sędziów, odczytano wyrok w jego obecności i licznie zebranych. Następnie odrzucono jego prośbę o zmianę wyroku na ścięcie. Po tym został zaprowadzony na pole Campel, położone w pewnej odległości od miasta, gdzie przytwierdzono go do pnia i zmuszono, aby na nim usiadł wśród złorzeczącego tłumu. Zamiast dobrze wysuszonego chrustu, który by szybko się palił i w krótkim czasie zakończył cierpienia ofiary, użyto świeżego drzewa jeszcze z liśćmi. Ponadto, zamiast to drewno układać blisko niego, aby spowodować szybką śmierć, układano je w pewnej odległości od niego, tak że celowo narażono go na powolne, przez ponad pół godziny trwające palenie. Dla pośmiewiska - jak na czoło Pana włożono cierniową koronę - wieńcem ze słomy i zielonych gałązek nasyconym siarką opasano jego głowę. Wpierw zapalono stos dookoła a potem dotknięto twarzy, co spowodowało zapalenie się siarki i wywołało taki okrzyk bólu ze strony ofiary, że obudził strach w sercach widzów. Był to jedyny okrzyk. Przez resztę czasu cierpiał w cichości z odwagą zrodzoną z jego wiary. Ostatnie jego słowa: „Jezusie, Synu Wiecznego Boga, zmiłuj się nade mną!”, stanowiły wyznanie jego wiary utrzymanej do końca straszliwej męczeńskiej śmierci. Zauważcie dobrze, że on się nie modlił: Jezusie, Wieczny Synu Boga, tak jak mógłby się modlić trynitarz, ale ostatnia jego modlitwa była wyznaniem jego wiary, które on podtrzymywał i którego nauczał — że Ojciec sam jest Bogiem a Jezus Chrystus jest Jego Synem, a nie Samym Bogiem.

(55) W artykule: Grzesznicy Wieku Ewange-

lii (TP '29, str. 13, par. 2) wykazaliśmy już czego antytypem jest utarczka Serveta z Kalwinem z punktu widzenia dokonania próby na podejrzaną o przestępstwo niewieście. Kościół Reformowany — Presbiteriański — w tej utarczce był pokazany jako niewierny w stosunku do niebieskiego Oblubieńca przez antytypowy spuchnięty brzuch — grzech — i skurczone łono — złe postępowanie. Błędy dotyczące trójcy, u Kalwina i jego współpracowników, jako przedstawicieli tego Kościoła, były okazane w jego debacie z Servetem i stanowiły antytypowy spuchnięty brzuch. Przyrowadzenie przez niego i przez nich Serveta do stosu i próbowanie go było antytypowym, złym prowadzeniem się skurczonego łona. Połączenie kościoła z państwem w Genewie itd., było aktem niewierności w Kościele Reformowanym. Bez wątplenia gorliwość Kalwina w głoszeniu swoich nauk była pobudką do prześladowania Serveta. On sam przyznał, że gdyby Servet rozmawiał z nim z większym uszanowaniem, to tak wytrwale nie domagałby się kary śmierci dla niego. Tak więc religijna nietolerancja i osobista niechęć pobudziła Kalwina i wykazała jego udział w skurczonym łonie kościoła, w którym on panował. Usprawiedliwianie jego postępowania przez ten kościół dowodzi, że łono kościoła było skurczone. Kalwin był dotąd przyzwyczajony do unizonego szacunku ze strony tych wszystkich, z którymi się stykał, nie mógł więc znieść Serveta, który go bardzo jasno scharakteryzował i nie ulegał mu. Kiedy rozważamy ten typ, to jesteśmy pewni, że Pan nie życzył sobie, ażeby Servet zatrzymujący koronę okazał taki szacunek Kalwinowi utracjuszowi korony, gdyż ten ostatni stał i postępował jako główny przedstawiciel kogoś poślubionego Panu i winnego niewierności. Niewątpliwie prześladowczy duch tego wieku, od którego Kalwin zupełnie się nie uwolnił, tłumaczy jego postępowanie. Przez lata on potępiał prześladowczego ducha papieskiego i do króla Francji skierował wzniosłe dzieło w obronie religijnej tolerancji. Niestety, co za ludzka niekonsekwencja. Był orędownikiem tolerancji w prześladowaniu, natomiast posiadając władzę, próbowany w tej kwestii, zapomniał o swoich wymownych i logicznych prośbach, oczernił swój charakter oraz dobre imię jednym z największych odosobnionych przykładów nietolerancji i okrucieństwa, jakie zapisano w kronikach protestanckich. Kończymy ten smutny przedmiot z radością w Panu z powodu lojalności Serveta i ze łzami z powodu upadku Kalwina.

POZAFIGURALNA MISA

(56) Podaliśmy dosyć o Servecie, aby wykazać jego miejsce w Pańskim porządku. Obecnie postąpimy dalej wykazując na podstawie jego nauki — że Bóg jest tylko jedną osobą, której centralnym przymiotem jest miłość — jak antytypowy Ahira ofiarował swoją misę, czasę i łyżkę. Jego misą było naprawienie wszelkiego postępowania przeciwnego tej nauce. Dlatego ona strofowała i naprawiała postępowanie tych wszystkich, którzy czynili jakakolwiek inną istotę lub rzecz równą Ojcu, co w odniesieniu do Syna i Ducha Świętego czynią wszyscy trynitarze. On to nazwał pogwałceniem pierwszego przykazania. A ponieważ w praktyce kościoła nominalnego nasz Pan aktualnie jest bardziej miłowany niż Ojciec, on strofował i naprawiał tę praktykę. Ta misa składała się ze strofowań dotyczących kultu Marii, który w praktyce, choć nie w teorii, wyraża Marii większą miłość aniżeli Synowi i Ojcu. On naprawiał zniewagę okazywaną Ojcu przez tych, którzy z trynitarzkiego punktu widzenia degradowali Ojca do równości z kimś niższym — co było jednym z celów Szatana w wynalezieniu doktryny o trójcy. On naprawiał postępowanie tych, którzy na skutek oszukańczych metod zamroczyli głowy i poranili serca swoim naśladowcom przez nauczanie mistyfikacji trynitarianizmu. On także strofował i naprawiał tych nauczycieli, którzy przyczyniali się do łatwowierności ludzi wobec nauk nie dających się wytłumaczyć, udowodnić i będących w sprzeczności z sobą. To doprowadziło go do naprawienia przesądu i skłonności rozwijających zabobonną wiarę w taką doktrynę. To podobnie przy okazji naprawiło postępowanie tych, którzy nauczali doktryny o nieśmiertelności duszy, gwałcącej miłość Bożą. On zarzucał im bluźnierstwo w przedstawianiu takiej nauki. Serdecznie naprawiał postępowanie tych, którzy uczyli o wiecznych mękach zarzucając im oczywiste bluźnierstwo przeciwko jednemu Bogu doskonałej miłości. On naprawiał to ich bluźnierstwo zarzucając im, że ich teoria czyni Boga miłości okrutniejszym, niż samego diabła. Tak więc one silnie zbiły i naprawiły zniesławienia, bluźnierstwa, fałszywe przedstawienia i karykatury Boskiego charakteru, za które trynitarianizm jest odpowiedzialny.

(57) Nie tylko to, ale on też naprawiał wszelkie postępowanie w człowieku, które nie naśladowało, lecz gwałciło miłość, jaką Ojciec przejawia i pielęgnuje. Boska bezinteresowna miłość jest rozkoszowaniem się w dobrych za-

sadach, rozkoszowaniem się w jedności i sympatyzowaniu w jedności z tymi, których charaktery są w harmonii z dobrymi zasadami, litością dla tych wszystkich, których charaktery nie są w harmonii z dobrymi zasadami, albo są traktowane niezgodnie z dobrymi zasadami i jest ofiarniczym duchem przejawianym w celu rozwijania dobrych zasad. Tak więc miłość występuje w szafarskiej doktrynie unitarianizmu. W konsekwencji misa antytypowego Ahiry naprawia wszelkie ludzkie postępowanie gwałcące taką miłość — bezinteresowną, jako różną od miłości obowiązkowej. Ten fakt pozwalał mu naprawić każdy zarys samolubstwa i światowości, który jak już wykazaliśmy był naprawiany przez antytypowego Pagijela oraz każdy zarys grzechu wskazany przez tego ostatniego. Przez takie postępowanie dowodził, że jego właściwym miejscem była północna strona Przybytku. Nie jest koniecznym podawanie szczegółów naprawiania przez niego różnych faz samolubstwa, światowości i grzechu, ponieważ to byłoby jedynie powtórzeniem tego, co już wykazaliśmy w misach trzech poprzednich ksiąg. Lecz wymieniona aktywność antytypowego Ahiry, jako część jego misy, powinna być tutaj wymieniona w sposób ogólny, abyśmy mogli należycie zrozumieć jak obszerna była ta misa.

(58) Antytypowy Ahira ofiarował swoją czasę — zbijające nauki przeciwne opozycyjnym doktrynom użytym do atakowania jego nauk. Wpierw on udowodnił, że doktryna o trójcy jest sprzeczna z określeniem doktryny o jedności Boga — trzy nie może być jednością! Następnie wykazał, że doktryna mówiąca, iż Chrystus jest Bogiem i człowiekiem jest także sprzeczna w określeniu. I przedstawił, że żadna z tych doktryn nie jest wyraźnie nauczana przez Pismo Święte, lecz jest oparta na wnioskowaniu sprzecznym z jasnym tekstem Pisma Świętego. Potem na podstawie Pisma Świętego dowiódł, że Chrystus nie jest Bogiem: (1) z tekstów, które „ortodoksi” cytowali, aby wykazać, że On jest Bogiem (Jana 17:5; 1:1,2; Kol. 1:15; Filip. 2:5-8; Żyd. 1:1 -4, 8,9); (2) z tekstów, w których Jezus zaprzecza, że On jest Bogiem. (Jana 8:28, 29, 54; 5:19, 26, 36; 6:58; 12:49, 50; 14:24, 10; 10:37); (3) z treści całej Biblii, która Boga umieszcza nad Nim a Jego poniżej Boga; (4) ze źródła doktryny nie będącego Pismem Świętym, lecz filozofią platońską. „Ortodoksi” twierdzą, że modlitwa skierowana do Chrystusa dowodzi, że On jest Bogiem, unitarianie odpowiedzieli przez wskazanie, że wywyższenie Go do sta-

nowiska prawej ręki Boga jako Jego Namiestnika usprawiedliwia nasze modlenie się do Niego jako Boskiego przedstawiciela. „Ortodoksi” utrzymują, że preegzystencja Chrystusa wskazuje, że On był Bogiem, a nieliczni unitarianie, którzy podtrzymywali osobową preegzystencję Chrystusa odpowiadali przez wskazywanie, że On był podporządkowany Bogu zanim stał się człowiekiem Jezusem Chrystusem. „Ortodoksi” powołują się na te ustępy, które mówią o Jego autorytecie, mocy, przymiotach i dziełach, jako dowody, że jest Bogiem. Antytypowy Ahira wskazał, że to były Jego atrybuty, jako Boskiego Namiestnika i dlatego one nie dowodzą o Jego Boskości. Następnie sięgnął do ustępów użytych na udowodnienie trójcy i wykazał, że one tego nie udowadniają: (1) Jedne były ustępami dopisanymi — inne sfalszowanymi (Dz. Ap. 20:28; 1 Tym. 3:16; 1 Jana 5:7); (2) Niektóre były źle przetłumaczone (Filip. 2:5; Jana 1:1,2); (3) Część odnosiła się do Boga i była błędnie stosowana do Chrystusa (Rzym. 9:5; 1 Jana 5:20); (4) Chociaż niektóre z nich w tym samym związku odnoszą się do Ojca, Syna i Ducha, to jednak nie mówią o Nich jako o trójcy (Mat. 28:19; 1 Kor. 12:4-6; 2 Kor. 13:13). W ten sposób antytypowy Ahira stawiał czoło i odparł argumenty przytaczane w celu wykazania, że Chrystus jest Bogiem, a Bóg trójcą. Nie będzie potrzebne przedstawienie tutaj, w jaki sposób zbił nauki o nieśmiertelności duszy i wiecznych mękach, które to argumenty nasi czytelnicy dobrze znają. Czyniąc to ofiarował swoją czasę — zbijające nauki i skutecznie obronił swoją szafarską doktrynę.

(59) Podobnie ofiarował on swoją łyżkę — ćwiczenia w sprawiedliwości — nauki etyczne. Jego szafarską doktryną nadawała się do ćwiczeń w sprawiedliwości, ponieważ Boska miłość jest przykładem danym ludowi Bożemu do naśladowania. To uzdolniło antytypowego Ahirę do podkreślenia z naciskiem miłości do Boga, Chrystusa, braci, świata i nieprzyjaciół. Boska wielka miłość do świętego i grzesznika stała się podstawą do jego napomnień, aby miłować braci, świat i nieprzyjaciół. To także nam wyjaśni jak wielkie wysiłki uczynili unitarianie, aby praktycznie okazać ich miłość do swoich bliźnich. Ponieważ już przedstawiliśmy szczegóły dotyczące ofiarowania łyżki przez dwóch poprzednich ksiąg, nie będziemy tutaj dalej tego opisywać, gdyż byłoby to w zasadzie powtórzeniem tego, co już wcześniej w tym rozdziale podaliśmy.

PYTANIA BEREANSKIE

(do Ter. Pr. '75, str. 95 i późniejszych numerów)

(1) Jakie było położenie Dana w stosunku do przybytku? Jakie było pochodzenie rodowe trzech pokoleń na północy przybytku? Jakie w odniesieniu do Dana i Neftaliego? Jaki wizerunek widniał przypuszczalnie na sztandarze obozu Dana? Dlaczego? Co dowodzi, że Dan symbolizuje baptystów? Co słowo *Dan* znaczy? Dlaczego ono było nadane - typ i antytyp? W porównaniu z innymi denominacjami jakie jest pokrewieństwo baptystów do Maluczkiego Stadka? Jak to jest symbolizowane?

(2) Kto był księciem pokolenia Dan? Co jego imię znaczy? Jakie ono ma antytypowe zastosowanie? Co przyczyniło się do uczynienia antytypowego Achyjezera jednym z braterskich pomocników? Jakie imię miał ojciec Achyjezera? Co to imię znaczy? Jak stosowało się ono w antytypie do utracjuszy koron w Kościele Baptystów?

(3) W jakim narodzie stosowny ruch Maluczkiego Stadka został zapoczątkowany i stał się sekciarskim? Kto był jego głównym utracjuszem korony? Jak długo ten ruch utrzymywał się w tym narodzie? Kto był jego pierwszym wodzem mówiącym po angielsku? Na ile i jakie części została podzielona jego angielska gałąź? Wymień jej poszczególnych wodzów i reorganizatora jednej z nich. Kto był jego amerykańskim organizatorem? Kim był jeden z niedawnych wodzów utracjuszy koron Kościoła Baptystów?

(4) Które dwie doktryny nie są szafarskimi doktrynami Kościoła Baptystów? Dlaczego czasami są uważane za takie? Jaką cechą posiada jego szafarska doktryna, wyższą w stosunku do tych dwu doktryn? Jaką była jego szafarska doktryna? Czego oni nie sądzili, by pokuta i wiara czyniły? Na co oni kładli nacisk jako konieczność członkostwa wśród ludu Bożego? Przeciwko jakim dwóm doktrynom protestowali jako odnoszącym się do ich szafarskiej doktryny? Jak dalece oni mieli słuszność? Dlaczego? Co ich szafarska doktryna w rzeczywistości wyrażała? Jaką właściwość posiadała ta doktryna? Czego w rzeczywistości dokonuje usprawiedliwienie z wiary? Jaki błąd w związku z nim popełniają baptysty? Co było powodem tego błędu? Kiedy tylko ten przedmiot może być właściwie zrozumiany i w pełni wytłumaczony?

(5) Jaką nie jest szafarska doktryna baptystów? Co oni podają jako swoją główną — szafarską — doktrynę? Jaką definicję nawrócenia oni odrzucili jako niekompletną? Co oni uważają za kompletną definicję? Co w rzeczywistości jest jej kompletną definicją? Jakie dwie łaski są objęte baptystycznym poglądem o nawróceniu? Głównie która? Jaki to ma związek z północą antytypowego Przybytku? Dlaczego oni stanowią pierwszą denominację na tym stanowisku? Dlaczego Kościoły Prezbiteriański, Grekokatolicki i Luteriański są głównymi denominacjami po ich stronach antytypowego Przybytku?

(6) Dlaczego szafarska doktryna Kościoła Baptystów sprowadza się do podkreślenia chrztu dorosłych i zanurzenia? Kto wyłącznie powinien przechodzić symboliczny chrzest? Jaki to miało wpływ na chrzest dzieci? Od jakich dwóch okresów odmawiano chrztu

niemowlętom? Czego na początku nie wymagano jako wyłącznego symbolu? Kiedy i gdzie wymóg ten zaczęto stosować? Kiedy po zorganizowaniu się sekty baptystów to miało miejsce? Jakie dwie wielkie wartości Kościoła Baptystów wniósł do chrześcijaństwa? Jakim sposobem? Kto pierwszą z nich przyniósł do Ameryki? Kto wprowadził drugą? Kiedy? Jakie proroctwo i jaki znak to wypełniło? Jakie inne rozważanie prowadzi do obrony pierwszej z tych wartości?

(7) Jakie zjawisko dostrzegamy w postępowaniu Pana dotyczące używania sług rozpoczynających dwanaście ruchów Maluczkiego Stadka przemienionych później w sekty? Jakie są nazwiska tych dwunastu par sług Maluczkiego Stadka? Jak można porównać pomocniczych braci z dwunastoma wodzami?

(8) Kto był wodzem ruchu Maluczkiego Stadka przemienionego w Kościół Baptystów? Podaj miejsce i datę jego urodzenia i śmierci? Kim był jako uczonec, duchowny i profesor? Gdzie pełni funkcję duchownego? Kiedy został protestantem? Co natychmiast zaczął głosić? Jakie miasto krótko po tym odwiedził i którego reformatora tymczasowo nawrócił dla swego poglądu? Kiedy i dlaczego ten ostatni wycofał się z tego stanowiska? Kim stał się wtedy? Jaką była późniejsza działalność Hubmaiera w Zurychu i Waldshut? Jak zachował się rząd austriacki w stosunku do jego działalności w Waldshut? Jakie dwie rzeczy wówczas uczynił?

(9) Jaką była jego postawa i działanie w stosunku do krzywd niemieckich wieśniaków i użycia przez nich siły? Jaki był skutek odrzucenia przez nich jego rady? Co przyjął na Wielkanoc 1525 roku i krótko potem udzielał innym? Jak to wpłynęło na jego stosunki ze Zwinglim? Jak oni postępowali wobec siebie? Co wydarzyło się w Waldshut w grudniu 1525 roku? Jaki to wywarło skutek na Hubmaiera? Dokąd on uciekł? Co on tam robił? Pod wpływem czego? Co uczynił, aby zostać uwolnionym? Jaki udział miał w tym Zwingli?

(10) Dokąd udał się Hubmaier w lipcu 1526 roku? Co on tu znalazł i czego dokonał? Czym stały się Morawy i Nikolsburg (obecnie Mikulow) dla jego uczniów? Dlaczego tam się udali? Jaki antytyp wypełniali ich prześladowcy? Jaką pracę wykonał tu Hubmaier? Jaki charakter miały jego prace i jaki był on jako reformator? Jakim był w porównaniu z Lutrem, Zwinglim i Cranmerem? Co wydarzyło się jemu i jego żonie w lipcu 1527 i w marcu 1528 roku?

(11) Jaki jest charakter prześladowań znoszonych przez niego i jego braci? Jakie zło i dlaczego im zarzucano? Jacy władcy ich prześladowali? Jakie były zarysy prześladowania ich w Szwajcarii? W Niemczech? Jak oni zwykle cierpieli? Ilu było zamęczonych w różnych krajach podległych Austrii i w samej Austrii? Jacy bracia niewątpliwie znajdowali się wśród tych męczenników? Jaki był skutek tych prześladowań?

(12) Jakie zła dokonane w Munster sprowadziły na anabaptystów niesławę? Dokąd niektórzy z nich uciekli? Kto tutaj stał się ich wodzem? Jak się zachował wobec nich? Kiedy rozpoczął działalność?

Co uczynił w ich obronie? Co zaraz potem nastąpiło? Opisz jego dalszą działalność. Gdzie jeszcze byli baptyscy sekciarze? Co w odniesieniu do tego symbolizowało domaganie się przez Rachelę usprawiedliwienia?

(13) Co nie jest baptycką szafarską doktryną? Co nią jest? Jaka jest jej cecha charakterystyczna? Dlaczego? Jak baptyści później patrzyli na tę doktrynę, w związku z zanurzeniem? Dlaczego jasno nie rozumieli pełnej Prawdy na ten temat? Jaki jest odpowiednio ich stosunek do Prawdy na ten temat w porównaniu z innymi denominacjami? Jaką korzyść to dawało ich utracuszom koron?

(14) Co ofiarował Achyzezer? Co przedstawia jego misa? Z jakiego punktu widzenia? Co więcej oznacza nawrócenie, niż ich doktryna na ten temat zawiera? Co ograniczało zasięg jego misy, czaszy i łyżki? Co jego misa naprawiała? Jak rozległe były te naprawiania? Jak można porównać ich rozległość z naprawianiem antytypowego Abidana? Do opuszczenia czego w tym artykule skłaniają nas rozważania? Do czego ograniczymy nasze rozważania w odniesieniu do misy antytypowego Achyzezera?

(15) Co jest rozumiane przez ofiarowanie przez niego swojej misy? Jakie zło kleru, wypływające z doktryny o boskim prawie kleru, on naprawił? Jakie zło wynikłe z panowania królów, a wypływające z doktryny o boskim prawie królów, on naprawiał? Jakie zło urzędników i arystokratów, wypływające z doktryny o boskim prawie arystokracji i szlachty, on naprawiał? Co było doktrynalnym źródłem tego zła? Do czego to zło doprowadziło fanatycznych i niepoświęconych pasożytów wśród wczesnych anabaptystów?

(16) Jakie inne kierunki zła on naprawiał? Z jakiego punktu widzenia? Jak to czynił w odniesieniu do pychy? Do miłości w zakresie ludzkiego uznania? Wygody? Życia? Kłótności? Mściwości? Hipokryzji? Pożądliwości? Luksusu? Społecznych stosunków?

(17) Co jest rozumiane przez ofiarowanie przez niego jego czaszy? Z jakich dwóch punktów widzenia on, tak jak inni książęta Wieku Ewangelii, zbijał błąd? Komu i dlaczego sprzeciwiał się antytypowy Achyzezer? Jakich argumentów używał przeciwko nim? Jakimi tekstami Pisma Świętego dokonywał swego zbijania? Co było słuszne a co nie było w jego stanowisku dotyczącym usprawiedliwienia tylko z wiary? Kto podobnie argumentował w odnośnej sprawie?

(18) Jak on zbił argument, że wszyscy członkowie kościołów państwowych byli tym samym chrześcijanami? Jak argument, że chrzest niemowląt czynił ochrzczonego poddanym przymierzu Abrahamowemu? Jak on przedstawił swój punkt widzenia dotyczący nawrócenia stanowiącego śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie symbolizowane w zanurzeniu, przeciwko tym, którzy kropili lub polewali? Jak on zbił niestosowność użycia fizycznej siły, jako środka do zmuszenia przyjęcia lub odrzucenia pewnych wierzeń religijnych? Jak on zbił twierdzenie, że chrzest oczyszcza od oryginalnego grzechu i powoduje wiarę w niemowlętach? Które główne teksty Pisma Świętego były w związku z tym użyte? Jak on zbił cały system oparty na sakramentach tych czterech denominacji? Jaki powinien być nasz sąd w związku z wynikiem jego działalności zbijającej?

(19) Co należy zrozumieć przez ofiarowanie jego

łyżki? Co logicznie zawiera w sobie jego szafarska doktryna? Jak szeroki był zakres jego instrukcji w sprawie sprawiedliwości? Jakimi sposobami on tego dokonał? Do uprawiania jakich łask on zachęcał? Jaki one miały związek z różnymi formami grzechu, błędu, samolubstwa i światowości? Jak on z konieczności zachęcał do tych cnót w sposób negatywny? Jak do nich zachęcał pozytywnie? Jaki to miało skutek, którego nie spodziewano się w związku z jego poglądem na usprawiedliwienie z samej wiary?

(20) Z jakiego jeszcze innego punktu widzenia on ofiarował swoją łyżkę? Jak to wpłynęło na tolerancję? Religijną wolność? Ducha ewangelicznego? Jaki znany autor i jaka książka to wykazuje? Jak ona zachęciła zagraniczną pracę misyjną? Jakim powinien być nasz sąd w odniesieniu do łyżki antytypowego Achyzezera?

(21) Słuszność jakich dwóch rzeczy jest wykazana przez powyższe dociekania? Co jest uwidocznione w prześladowaniu baptystów i unitario-universalistów przez pozostałych osiem denominacji? Co to studiowanie dalej potwierdza? Do czego to powinno nas pobudzić?

(22) Podaj pokrewieństwo Asera. Jakie dwa znaczenia ma słowo Aser? Dlaczego Lija dała mu to imię? Co on przedstawia? Jakie cechy charakterystyczne miała antytypowa matka i na co kładła nacisk? Jak oni w porównaniu z innymi podkreślali radość i szczęście? Do jakiego stopnia kładli na nie nacisk? W jaki sposób typowe i antytypowe pokolenie otrzymało swoją nazwę?

(23) Jakiego rodzaju doświadczeń pewnych innych sekt oni nie przeżywali? Jedyne jaki stopień przykrości musieli doznać? Dlaczego? Co to oznaczało dla wodzów? Jaki rodzaj przykrości oni doznali? W odróżnieniu od innych, czego oni zupełnie nie doznali? Podaj ilustrację pokazującą opozycję tłumy i jej wynik.

(24) Kto był księciem Asera? Co oznacza Pagijel? Dlaczego to imię było nadane w antytypie? O jakim rodzaju doświadczeń antytypowego Pagijela opowiada się szeroko wśród metodystów? Jak świat nazwałby te doświadczenia? Jak je nazwali pobożni metodyści? Do jakich skrajności, w odniesieniu do Boskiej interwencji, oni się często dopuszczali? Od kogo nauczyli się tych metod? Co imię Ochran oznacza? Jak jego znaczenie stosuje się w antytypie?

(25) Jaki duch przepelnia Kościół Metodystyczny? W czym się przejawiał? Co to oznacza w odniesieniu do jego księcia? Jak długo od rozpoczęcia swego ruchu Wesley żył i pracował? Jaki wpływ to miało na aktywność księcia metodyzmu? W którym roku i jaki akt zapoczątkował sekciarstwo w ruchu Wesleya? Opisz ten akt. Jak długo Wesley kierował swoim ruchem? Wymień siedmiu głównych członków antytypowego Pagijela. Jakie były zakresy działania pierwszych trzech? Jaki charakter miał przed 1784 rokiem ruch Wesleya? Co się z nim stało po tym roku? Pomimo jakich okoliczności? Kiedy stał się sektą? Co kontrola Wesleya spowodowała w porównaniu z innymi ruchami Maluczkiego Stadka? Co ustępstwa Wesleya oznaczają?

(26) Dlaczego szafarska doktryna Kościoła Metodystycznego nie została uznana przez wielu jej studentów? Jaka podobna sytuacja panuje wśród prezbiterian, episkopalian i baptystów? Jakie dwie doktryny są błędnie przedstawiane jako specjalne nauki

metodyzmu? Dlaczego tak? Co nam umożliwi dostrzeżenie błędu w tych twierdzeniach? Z czym musi być powiązana ich szafarska doktryna? Jak w związku z tym możemy na nią wskazać? Dlaczego Wesley kładł nacisk na „nawrócenie” oraz uczucia pokoju i radości?

(27) Jaka jest szafarska doktryna metodyzmu? Jak metodyści rozróżniają te dwa działania związane z ich trzema najbardziej podkreślanymi doktrynami? Na jakie poświęcenie Wesley kładł nacisk? Jak zwykle je nazywał? Jak jego pogląd był fałszywie przedstawiany? W jakim zakresie on, był częściowo winien za to przekręcenie? W jakiej publikacji podał on najwięcej szczegółów dotyczących jego szafarskiej doktryny? Jak on określił chrześcijańskie udoskonalenie, negatywnie i pozytywnie? Jakiego skutku domagał się dla niego? Jaką niedoskonałość w jego przedstawieniu, występującą także w odnośnych wyjaśnieniach innych podobnych braci, dostrzegamy w tłumaczeniu jego szafarskiej doktryny? Dlaczego tak było? Kiedy ta sprawa została właściwie wyjaśniona? Dlaczego? Jaka była cecha charakterystyczna jego centralnej myśli?

(28) Co umożliwi nam zdanie sobie sprawy z jego pracy ewangelicznej? Co spowodowało jego aktywność w stosunku do niekonsekwentnych członków kościoła? Jaki był jej wynik? Dlaczego on i jego towarzysze kładli nacisk na nauki spokrewnione z usprawiedliwieniem z wiary? Jaki stosunek istnieje między dwiema doktrynami związanymi z usprawiedliwieniem z wiary, a szafarską doktryną? Do jakiego działania to ich skłoniło w ich nauczaniu?

(29) W odniesieniu do tamtych czasów co można powiedzieć o stosowności tych doktryn? Jakim był wiek XVIII w sprawach religii? Co cechowało jego główne międzynarodowe stosunki? Do jakich rewolucji i wojen one prowadziły? Jakimi były główne cechy charakterystyczne jego arystokratów? Jego kleru w Anglii? Jego średniej klasy? Co to ilustruje? Jego niższej klasy? Jak stan tych klas wpłynął na Wesleya i jego współpracowników? Jaki był rezultat wpływu tych warunków na Wesleya i jego współpracowników? Jakimi były rezultaty tych warunków w związku z ich szafarską doktryną?

(30) Kto był tym bratem, który zapoczątkował ruch Maluczkiego Stadka przemieniony w Kościół Metodystyczny? Kiedy i gdzie on się urodził? Kiedy i gdzie umarł? Opisz jego rodziców. Czego oni są przykładem? Którzy synowie najbardziej się wyróżniali? W czym się wyróżnili? Jakie były główne wydarzenia w chłopięcych latach Jana Wesleya? W jego latach młodzieńczych? W jego wieku męskim? Jaki był zakres działania Świętego Klubu? Kto był jego wodzem? Jakie im nadano przezwisko? Dlaczego? Jaką działalność Wesleya dostrzegamy od 1729 do 1738 roku?

(31) Kiedy, gdzie i jakie były okoliczności związane z „nawróceniem” Jana Wesleya? Jak on je opisał? Jak ocenia to wydarzenie historyk Lecky? Jakie ludzkie narzędzia zostały tu użyte? Czym w rzeczywistości było to doświadczenie, które on nazwał „nawróceniem”? Co ono rozpoczęło?

(32) Co odtąd stało się jego poselstwem? Gdzie zaczął je głosić? Jaki to wywarło skutek na kler? Co on rozpoczął 2 kwietnia 1739 roku? Dlaczego to uczynił? Jak liczne było jego największe audytorium? Z jakiej odległości jego głos był słyszany? Opisz jedno-

z jego najbardziej historycznej serii zebrań pod gołym niebem. Jakimi były i jakimi nie były jego główne cechy jako mówcy? Jak często głosił kazania? Czym podróżował i jakie odległości przebywał rocznie? Co robił podczas podróży? Opisz jego typową służbę w mieście. Jak był traktowany przez motłoch w pierwszych latach głoszenia pod gołym niebem?

(33) Opisz jego pierwsze doświadczenie w Walsal z motłochem. Jego drugie doświadczenie. Jego doświadczenie w Plymouth.

(34) Opisz jego doświadczenia z motłochem w Penfield i Whitechapel. Opisz dwukrotne obronienie go w Bawden. W jakim czasie te doświadczenia miały miejsce? Jak te doświadczenia ukształtowały się liczbowo? Jaka zmiana nastąpiła później?

(35) Czym było jego głoszenie w porównaniu z inną pracą? Co było jego pracą jako pastora? Jako prowadzącego korespondencję? Jako autora? Jakie jego dzieła zasługują na największą uwagę? Na jakie tematy on jeszcze pisał? Co było jego pracą jako redaktora? Jako wydawcy? Jako wychowawcy? Jako budowniczego? Jako instruktora kaznodziejów? Jako organizatora i nadzorującego kościoły? Jako przywódcy konferencji? Jako doradcy? Jako filantropa? Jakimi sposobami między innymi on dokonał tak wiele? Jak liczni byli jego przyjaciele i zwolennicy przy jego śmierci? W jakim wieku był u szczytu geniuszu? Z kim jako taki był życzliwie porównywany?

(36) Opisz trzech jego głównych towarzyszy i współpracowników. Co ich pogląd na poświęcenie dokonał w nich samych? W innych? W związku z szafarską prawdą jaką inną doktrynę konstruktywnie i zbijająco podkreślali? Wymień trzy części tej doktryny. Z kim to wywołało kotrowsję? Jaki był rezultat w odniesieniu do kilku i wielu? Jaką była opinia króla Jerzego III o umiejętnościach tych czterech wielkich wodzów? O czym świadczy ta opinia?

(37) Opisz wiek Wesleya, jego dokonania w porównaniu z innymi, warunki fizyczne i życie małżeńskie. Dlaczego jego pożycie małżeńskie było nieszczęśliwe? Wymień niektóre z jego ważniejszych niepomyślnych doświadczeń. Co one w nim dokonały? Jak się zakończyły? Jak dzieci z jej pierwszego małżeństwa zachowały się wobec jego i jego żony doświadczeń? Jak przyjął wiadomość o jej śmierci? Jaką obietnicę daną jemu przed ślubem złamała po zawarciu z nim związku małżeńskiego? Od czego ona usiłowała go odwieść? Co jej niepowodzenie w niej wywołało?

(38) Co kompensowało małżeńską niedolę Wesleya? Jakim był w podeszłym wieku? Jakie zalety przyczyniały się do jego godnego wyglądu? Jak on był w swej słabości podtrzymywany podczas wygłaszania kazania w 87 roku życia? Jak to wpłynęło na jego słuchaczy? Jak dzieci reagowały i zachowywały się wobec niego? Jak długo kontynuował głoszenie kazań? Kiedy, do kogo i dlaczego napisał swój ostatni list? Opisz jego przeżycia na łożu śmierci.

(39) Czego powinniśmy się spodziewać od antytypowego Pagijela? Dlaczego? Z czego składała się misa antytypowego Pagijela? Jakie trzy formy zła oni szczególnie naprawiali? Dlaczego naprawianie grzechu jest włączone do jego misy? Co takie naprawianie powodowało u pierwszych metodystów? Jakie światowe rozrywki podlegały wpływom ich naprawiania? Co on robił gdy jego naprawiania były lekceważone?

Jaką drugą grupę wykroczeń on naprawiał? Jaką trzecią grupę wykroczeń on naprawiał? Jaką czwartą grupę wykroczeń on naprawiał? Jaką piątą grupę wykroczeń on naprawiał? Szóstą grupę? Dlaczego on gromił tych sześć form światowości?

(40) Jaką inną formę zła przeciwną prawdzie jego szafarskiej doktryny gromił antytypowy Pagijel? Co było pierwszym wyrażeniem tego zła strofowanego przez niego? Drugim? Trzecim? Czwartym? Piątym? Szóstym? Siódmym? Jaką jeszcze inną formę zła on strofował? Dlaczego na ten temat nie podano szczegółów? Co antytypowy Pagijel szczególnie osiągnął przez swoje naprawiania?

(41) Co było czasą antytypowego Pagijela? W czym był słaby w związku z prawdą jego szafarskiej doktryny? Dlaczego tak? W czym był mocny? Jak w przedstawionych dziesięciu punktach zbił pogląd o usprawiedliwieniu i poświęceniu jako tym samym? Co one mu umożliwiły? Jakimi siedmioma sposobami zbił nauki dowodzące, że bezinteresowna miłość nie jest sercem poświęcenia?

(42) Co było łyżką antytypowego Pagijela? Jaką była w porównaniu z innymi antytypowymi łyżkami? Kogo należy nią darzyć zgodnie z jego napomnieniem? Na jakie rzeczy on wskazywał w związku z nią? Przez jakie rzeczy on zachęcał do jej praktykowania? Jako co polecał on ją swoim słuchaczom? Czyniąc te rzeczy czego dokonał? Jak jego łyżka powinna wpływać na nas?

(43) Kim był Neftali? Co to imię znaczy? Dlaczego było dane? Kogo Neftali przedstawia? Jaka nazwa byłaby lepsza dla nich? Dlaczego? Jak więc uniwersaliści mają być uważani? Jak się unitarianom powiodło w ich postępowaniu z kaznodziejami i świeckimi z innych kościołów? Dlaczego imię *Neftali* jest odpowiednie jako typowe imię dla nich? Dlaczego oni nie są dzieckiem antytypowej Racheli? Dlaczego są przedstawieni jako dziecko antytypowej Baali? Do jakiego stopnia są wzgardzeni przez tak zwanych ortodoksów?

(44) Kto był księciem pokolenia Neftalimowego? Z jakich słów to imię się składało? Co one znaczą? Co słowo *Ahira* znaczy? Jak to imię typowo określa unitariańskich wodzów utracjuszy koron? Jakim trzem naukom oni zaprzeczają? Jaki to miało wpływ na opinię i postawę ich oponentów? Jak ich widzą dzieci antytypowej Racheli? Jakim niektórym prawdziwym naukom zaprzeczyli unitarianie? Jaki jest ich pogląd o pojednaniu — w sensie negatywnym i pozytywnym? Jak Prawda traktuje te dwa poglądy o pojednaniu, co do których unitarianie i „ortodoksi” nawzajem się zwalczają? Co ta sytuacja objawia o przeciętnym człowieku? Co słowo *Enan* znaczy? Co jego znaczenie przedstawia w wodzach unitarian?

(45) Kto pierwszy ruch Maluczkiego Stadka przemienił w sektę unitarian? Jak Leliusz i Faust Socyn byli spokrewnieni w ciele i duchu? Czym współpracownikiem był Leliusz Socyn? Jaką podobną rzecz uczynił jeden Socyn i drugi? Do jakich dwóch krajów udał się Faust? Co czynił w drugim z tych dwóch krajów? Opisz historię polskiego unitarianizmu. Węgierskiego unitarianizmu. Ich głównego wodza. Opisz angielski unitarianizm. Kto był głównym angielskim unitarianem? Kim byli trzej główni amerykańscy unitarianie? Krótko opisz każdego z nich.

(46) Co imię *Neftali* oznacza w odniesieniu do tych wodzów? Jaki był charakter i wpływ pism Socyna? Jaki jest charakter Listy stwierżeń, Nortona? Zbadania przez Abbota odpowiednich greckich tekstów biblijnych? Jaki był ich sposób dyskusowania? Jak w tym kontekście postępowali w stosunku do swych zwykłych oponentów? Jaki to miało rezultat? Jak arcybiskup Tillotson scharakteryzował ducha ich dyskusji? Sposób ich dyskusji? Słowa ich dyskusji? Jak porównał ich z innymi polemistami? Według tego arcybiskupa co oni posiadali, a czego było im brak?

(47) Jakie pokrewieństwo ducha występowało u większości wodzów unitarian? Czemu wielu z nich zaprzecza odnośnie preegzystencji naszego Pana? Czemu odnośnie Jego narodzenia z dziewicy? Odnośnie okupu? Odnośnie natchnienia Pisma Świętego? Jak oni traktują Pismo Święte? Czemu oni podporządkowują Pismo Święte? Jaka jest ich postawa wobec zupełnego skażenia? Do jakiej skrajności to ich doprowadziło? Czym stali się zajmując takie stanowiska? Do nauczania czego pobudziło ich podkreślanie przez nich miłości Bożej? Jaki to na nich wywarło skutek? Co ich powstrzymywało przed wydatniejszym udziałem w licznych ogólnych ruchach humanitarnych?

(48) W jaki sposób może być zlokalizowana doktryna unitarian? Co na nią wskazuje? Jakimi dwoma sposobami można by ją określić? Które określenie jest lepsze? Dlaczego? Czemu oni zaprzeczają odnośnie Jezusa? Odnośnie Pisma Świętego? W związku z tym, czym dla nich jest Bóg w Swoich najwyższych przymiotach? Na co wskazuje podkreślanie przez nich tego przymiotu w związku z antytypowym Przybytkiem? Jaką naukę niektórzy z nich podtrzymywali na skutek jednostronnego podkreślenia tego przymiotu? Jaki oni wyciągają wniosek z punktu widzenia tego przymiotu? Do czego skłoniło ich podkreślanie tego przymiotu Boga w związku z doktryną o nieśmiertelności duszy? Czego nauczają w odniesieniu do przyszłej próby i jej wyniku dla niepokutujących?

(c.d.n.)

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII
NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY
WYDAWANY PRZEZ SWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarтеру i testamentu, które dał Pan przez „wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia j obrony

rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać. Może ono być wysyłane bezpłatnie, podobnie jak za czasów br. Russella, dla biednych z ludu Pańskiego lub innych pragnących tego osób. Zamówienia i wpłaty prosimy kierować na adres: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, 1 Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 63513-53391-136.